

II. RÉSZ.

Jézus Krisztusról.

I. Fejezet.

Jézusról általában.

33. Jézus személyisége.

Jézus az a nagy embertestvérünk, aki leginkább megértette és hirdette Isten szeretetét, aki nemes és önfeláldozó életével az emberi erényeknek mintaképe lett, s mint bátor próféta és reformátor igaz vallást hirdetett és a hamis tanok ellen küzdött.

Az unitárius vallás egyik legnagyobb ereje és szépsége abban van, hogy Jézust valóságos embernek tartja. Ezáltal a vallásos élmény nem lesz oly lehetetlen számunkra, mint másoknak, mert minden egyes lélek egyesülhet az Istennel, miként egyesült Jézus a mennyei atyával. A Jézus embervolta és tökéletes élete az erkölcsiség számára végtelen jótétemény, igazi útmutató arra, hogy jó és igaz ember igazi istenes életet élhet.

Jézus valóságos ember volt, ő maga is ott mondotta magáról: A rókáknak barlangjuk vagyon, de az emberfiának nincsen hová a fejét lehajtania. (Máté 8, 28). Mikor pedig a főemberek egyike ezt mondotta: *Jó Mester, ő a jó jelzőt is visszautasította,* azt mondván, hogy nincsen más jó, csak az Isten. Pál apostol pedig azt mondja: Egy az Isten, egy a

közbenjáró Isten és ember között, az *ember Jézus Krisztus* (1. Tun. 2, 5).

Mégis az emberiség hosszú századokon át magát Jézust is az atyával egyenlő Istennek tartotta. Vizsgáljuk meg, hogy miért?

Mint minden más reformátort, kortársai Jézust sem értették meg, sőt néha még barátai is félreértették. Barátai és követői a messiási eszmekörbe állították be. Azt gondolták ugyanis, hogy egy hatalmas, földi uralkodó fog eljönni, aki Dávid és Salamon királyok fényét és dicsőségét vissza fogja állítani és Izrael népe uralkodni fog minden más népen. Sokan ilyen hatalmas vezérnek képzelték el Jézust és a messiási remények megvalósítását várták tőle.

A barátok az ő fogalmaik szerint magasztalták, ellenségei: farizeusok, papok, sadduceusok pedig gyűlölték és rágalmazták őt, mert régi kiváltságaikat féltették tőle.

Mikor pedig meghalt a kereszt borzasztó szenvedései közepette, az akkori vallásos gondolatok középpontjába helyezték. Ugyanis régi zsidó felfogás szerint az istentisztelet cselekedetei között kiváló helyet foglalt el az áldozat. Minden ünnep alkalmával, minden istentiszteleten föláldoztak valamit, bárányt, vagy galambot égő áldozattal.

Jézus halála után az a gondolat kezdett kifejlődni, hogy ő az áldozati bárány. Az ő vérének kiöntása által az Istent kiengesztelte az emberek iránt táplált haragjából.

Később aztán (325) már ennél is tovább mentek. Akkor azonban már nem a zsidó vallásos fölfogás, hanem a pogány (görög) felfogás középpontjába állították be és a niceai zsinaton valóságos Istennek mondták ki, aki éppen úgy örökkévaló, mint az Atya.

A 16. századi reformáció azonban sok homályt és félreértést eloszlatozott a Jézus személye felől, de

csak a legujabb időben, a 19. és 20. századi bibliai kutatásoknak sikerült a valódi *Jézust, az igazi embert* előnkbe állítani.

Ma már úgy ismerjük és tiszteljük őt, mint leg-hívebb emberbarátot, mint legnagyobb prófétát, aki az emberiséget Istenhez legközelebb vezérelte.

34. Jézus élete.

Jézus élete azért olyan fontos reánk nézve, mert az ő életéből és tanításaiból megtanulhatjuk, hogy Isten gyermekeinek miként kell élni és hogy az élet milyen érték s hogy a szellem élete sokkal fontosabb, mint a test élete.

Jézus életét csak főbb vonásokban ismerjük. Az evangéliumi írók koruk tévedéseinek részesei lévén, főképpen csodálatos eszményekkel veszik körül Jézus egyszerű, fönséges élettörténetét. Mindazonáltal az evangéliumok mégis leírják az ő pályafutását s ebből a leírásból — ha hézagosan is — egy dicsőséges, szép és Istennek mindig engedelmeskedő élet ragyogó képe bontakozik ki.

Az evangéliumok szerint Jézus Bethlehemben született, hová szülői: József és Mária lakóvárosukból, Názáretből a római császár által elrendelt népszámlálás miatt mentek volt. Az evangéliumi források szerint fényes mennyei jelenségek tüntek fel a gyermek születésekor. Az égen csillagok gyúltak ki, angyalok és pásztorok hálaadó éneket énekeltek Istennek, keletről pedig a csillagfény nyomában bölcsék jöttek az újszülött egyszerű jászolbölcsőjéhez s ajándékképpen aranyat, tömjént és mirhát vittek, hogy azzal tisztességet tegyenek a csecsemő Jézusnak.

A fényes kezdetet azonban csakhamar szomorú folytatás követte.

Judában Herodes volt a negyedes fejedelem. Ő

véletlenül megtudta a bölcsektől, hogy azok „a zsidók ama királyát keresik, aki ma született.” Herodes gonosz és féltékeny ember volt, aki attól félt, hogy Jézus, ha felnő, a királyságát elveszi tőle.

Ezért elhatározta, hogy megöleti. Megkérte hát a bölcseket, hogy ha feltalálják Jézust, adjanak neki is hírt hollétéről.

A bölcsek azonban nem mondták meg, hol van Jézus, hanem más úton mentek haza. Herodes ezért elrendelte minden két éven alóli gyermek leölését.

A gonosz szándék azonban nem sikerült. Jézust szülői Egyiptomba vitték s így kikerülte a reá leselkedő veszedelmet.

Aztán 12 éves koráig az evangéliumok nem említenek semmit sem Jézus életéről. Akkor szülőinek húsvét ünnepe alkalmával felment a templomba, Jeruzsálembé s ottan értelmének, a szentírásban való jártasságának kiváló jelét adta. A templomban a szentírás egyes tételeiről vitatkozott a papokkal.

Ezután megint nem tud egyebet róla a történelem, minthogy haza ment szülőivel, otthon dolgozott, tanult, gyarapodott testben és lélekben.

Harminc éves korában pedig föllépett, mint reformátor, mint tanító. Föllépésekor elment a puszta prófétájához, *Keresztelő Jánoshoz* és a Jordán vizében megkereszteltette magát.

Mindjárt föllépésekor tanítványokat választott, kiknek nevei a következők:

Péter volt az első, kit követett András, Jakab, János, Fülöp, Bertalan és Tamás, Máté, Jakab, Simon, Taddeus és Judás. Így nevezi őket rendre a szentírás.

Jézus nyilvános föllépése után mindenütt hirdette az evangéliumot és minden tanítását nagy sokaság hallgatta.

II. Fejezet.

Jézus tanításai.

35. Az Isten országáról.

Isten országán értjük a léleknek azt az állapotát, mely szerint hit és cselekedet dolgában Isten törvényei szolgálnak föltétlen parancsul. Isten országa sokkal nagyobb, mint valamelyik egyház vagy állam, mert mindazokat magában foglalja, akik ezen parancs szerint élnek, tartozzanak bár akármelyik egyházba, vagy államba. Jézus azt mondja: Isten országa nem itt vagy amott van. (Luk. 17, 21.)

A földi országok sorsára nézve nem közömbös, hogy ki azoknak a királya. Egy felvilágosult nemes fejedelem alatt haladás, fejlődés, öröm és boldogság a nép sorsa, ellenben zsarnok, igazságtalan uralkodó alatt szenvedés és megpróbáltatás jut mindenkinek osztályrészül. Dávid és Salamon királysága fényes és boldog időkre emlékeztet, ellenben zsarnok és rosszindulatú fejedelmek a végtelen nyomor és szenvedés nyomát hagyták hátra.

A mennyek országának pedig Isten a királya, ahol az ő törvényei uralkodnak. Isten törvényeiről pedig már tudjuk, hogy azok a jóságon és igazságon alapulnak, minthogy ő maga jószág és igazság.

Isten országa az Isten törvényei szerint élő léleknek beláthatlan nagy birodalma.

Jézus ezen országot mindennél nagyobbra becsülte. Hét hasonlattal világította meg a mennyeknek országát, melyek így következnek:

Ime, kiméne egy magvető vetni. Az elvetett magnak egyrésze esék az út szélére, melyeket a madarak felszedtek. Némely része pedig esék a köves földre, ahol nem vala sok föld, és hamar kikele, mert a földben nem vala mélyen. Mikor azonban a nap

fölkele, hamar kiszáradott, mert gyökere nem volt mélyen. Némely mag pedig a tövisek közé hullott, de a tövisek megfojtották s nem tudott felnőni. Némely pedig a jó földbe esett és dusan termett.

Jézus ezt a példázatot így magyarázta meg: Mikor valaki hallja az igét a mennyeknek országa felől és nem érti s eljön a gonosz és elkapja azt, ami szívébe vettetett vala: ez az, akiben útfélre esett a mag. A köves helyre vetett mag pedig azt a szívet példázza, amely meghallgatja az igét, de nincsen benne gyökere s szorongattatás, megpróbáltatás idején azonnal megbotránkozik. A tövis közé vetett mag pedig azt a szívet példázza, melyet a világi gondok és csalárdságok annyira elfoglaltak, hogy ott nem tud gyökeret verni az Isten igéje. A jó földbe vetett mag pedig azt példázza, aki hallja az igét és meg is tartja azt.

Más példázat szerint hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, aki az ő földébe jó magot vetett, de midőn az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a buza közé. A szolgák azt kérdezték a gazdától: -- Uram, avagy nem tiszta buzát vetettél-e a földedbe? honnan van azért a konkoly? A gazda azt felelte, hogy valamely ellenség vetette azt oda. A szolgák ki is akarták szedni a konkolyt, de a gazda nem engedte, nehogy a tiszta buzát is kitépjék. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig. Aratáskor azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt és kössétek kévébe, hogy megégettessék; a buzát pedig takarítsátok be az én csűrőmbé.

Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, melyet az ember elvete az ő mezejében, amely kisebb ugyan minden magnál; de mikor felnő, nagyobb a veteményeknél és fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak és fészket raknak ágaira.

Hasonlatos a mennyeknek országa *a mezőben*

elrejtett kincshez, melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömében elmegy és eladván mindenét, amiye van, megveszi azt a szántóföldet.

Hasonlatos a mennyeknek országa *az igaz gyöngyhöz*, amelyért a kereskedő minden vagyonát eladja, hogy azt megvehesse.

Hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett *gyalomhoz* (háló), amely mindenféle halat összefogott, amelyet, minekutánna megtelt, partra vontak a halászok és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványokat pedig kihányták. (Máté 13. r.)

A hét hasonlat világosan tanítja, hogy Isten országa minden kincsnél értékesebb.

36. Az Isten országának törvénye.

Jézus nem azért jött, hogy a törvényt és a prófétákat eltörölje, hanem, hogy betöltse. (Máté 5, 17.)
E végből ő is összeállította a vallás és erkölcstörvényét, még pedig a következőkben: Szeressed az Istent teljes szivedből, teljes lelkedből és minden erődből, ez az első nagy parancsolat. A második hasonlatos ehhez: Szeressed felebarátodat, mint magadat. (Márk 12, 30, 31).

A Mózes 10 parancsolatánál ez a két parancsolat többet foglal magában. A Mózes parancsolatai tiltanak, ezek pedig nemcsak tiltók, hanem egyenesen az Isten és emberszeretetet írják be szivünkbe.

Könnyű megérteni a mózesi és a jézusi törvény közötti különbséget. Aki a Jézus tanításai szerint szereti az Istent, az nem lesz bálványimádó, káromkodó és megszegője az Isten tiszteletére szánt napoknak. Aki felebarátját igazán szereti, nem követi el velük szemben azokat az igazságtalanságokat és kegyetlenségeket, melyeket a parancsolatok

felsorolnak. A szeretet minden. Ez a törvénye az Isten országának.

Pál apostol is ezt mondja egyik levelében. (1. Kor. 13, 1—7).

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén beszélek is, szeretet pedig nincsen én bennem: zengő érccé és pengő cimbalomma lettem. Ha prófétai képességgel bírnék is és tudnék minden titkot és meg volna bennem minden ismeret; s ha teljes hitem volna is, úgy, hogy hegyeket mozdíthatnék ki helyükből, szeretet pedig nincsen én bennem: semmi vagyok. Ha minden vagyonomat megétetem is a szegényekkel; ha tűzre adom is testemet, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi haszon abban. A Szeretet bosszútörő, színes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik... mindent eltűr, mindent elszível, mindent hisz, mindent remél... (1. Kor. 13, 1—7).

37. A boldogság.

A régi bölcsek a boldogságot néha az érzéki gyönyörben, máskor meg a haszonban keresték. Jézus ezekkel ellentétben a lélek nyugalmában és Istenben bízó hitében találta meg a boldogságot.

Erről tanított a hegyi beszédben:

Boldogok vagytok lélekben szegények, mert tiétek a mennyeknek országa.

Boldogok a szomorkodók, mert ők megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídek, mert ők öröklendik a földet.

Boldogok, akik éheznek és szomjuhozzák az igazságot, mert ők megelégtetnek.

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok a tisztaszívűek, mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak.

Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért; mert azoké a mennyeknek országa.

Boldogok vagytok, mikor szidalmaznak, háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. (Mt. 5, 3 - 12).

38. Az imádság.

Az ember mindig kifejezte valamiképpen Isten iránt való háláját, hódolatát és szeretetét. Erre való az imádság és a szertartások. Az ima tehát az Isten iránt való hálának hódolat- és szeretetteljes kifejezése.

Jézus nem volt barátja a fényes szertartásoknak, mert ő a külső szertartások helyett a lélek teljes odaadására fektette a súlyt.

— Te pedig mikor imádkozol, menj be a belső szobádba és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van, megfizet nyilván. (Mt. 6, 6).

Jézus maga a legszebb példáját adta annak, hogy miképpen kell imádkozni. Az ő imája a következő: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyben. Szenteltesd meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, úgy itt a földön is.*

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek.

S ne vígy minket a kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, hatalom és dicsőség, most és mindörökké. (Mt. 6, 9—14).

Ez a legszebb, legbensőségesebb imádság, amit az emberiség ismer. Minthogy ezt az Úr Jézus tanította, azért Jézus imádságának, vagy úri imának is nevezzük.

39. Az úri ima tartalma.

Az úri imában legegyszerűbben és legvilágosabban van kifejezve az Istenhez imádkozó léleknek tiszta vágyódása, megnyugvással teljes hite és lelki törekvése a Jézus törvényei szerint való életre.

Ez az ima hű tükrö a bízó léleknek és valódi mintája az imádkozásnak.

A megszólításban: *Mi atyánk*, ki van fejezve a gyermeknek atyjához való hite, bizodalma, akihez mindenkor, erényben és bűnben egyformán fordulhat. Egyuttal azonban az is ki van fejezve, hogy Isten nemcsak egy emberé, egy népé, egy felekezeté, hanem mindnyájunknak *közös mennyei atyánk*.

A *mennyben* szó azonban nem egy távoli helyet jelöl. Hanem megjelöli azt az országot, amit mennyországoknak nevezünk s amelynek nincsenek határai, hanem mindenütt jelen lehet.

Szenteltessék meg a te neved. Az imádkozó lélek csak szent érzelmekkel fordulhat a mindenhatóhoz. Isten neve szent és ezt a félelmet és mégis bizodalmat is magában foglaló érzést az imában ki kell fejeznünk.

Jöjjön el a te országod. Az Isten országa, a jószág, igazság és szeretet országa.

Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, úgy itt alatt a földön is. Az előbbi tételnek a folytatása. Az Isten akarat, Isten törvénye uralkodik a mennyben, földön, természetben és az erkölcsi világban.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk

ma. Eddig csak szellemi, lelki javakért imádkoztunk, most már anyagi javakat is kér az imádkozó lélek. Az anyagi javakból csak a legszükségesebbet, a mindennapi kenyeret kéri, intő útmutatást adva arra, hogy csak a legszükségesebb anyagi javakért kell imádkoznunk, mert a lélek, a szellem értékesebb az anyagnál.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek. Jézus tanításainak egyik lényeges pontja. Az ember csak abban az esetben várhatja bűnei bocsánatát, ha ő is megtud bocsátani másoknak.

Ne vigy minket a kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól. Az emberre sok kísértés leselkedik, a szenvedély, nagyravágyás, irigység és még sok más, melyeket le kell győznie. Ha ezeket le győzhette, akkor megszabadul a gonosztól: a bűnnek minden követelményeitől.

Mert tiéd az ország, hatalom és dicsőség, mindörökké Amen. Ezekben újra az Isten iránt való hódolat van kifejezve.

40. Az ima hatása.

Az igazi buzgó könyörgésnek mély hatása van az emberi lélekre, mert ezáltal megismerjük az Isten akaratát, beleéljük magunkat az ő végtelen bölcsességébe s nem lesz egyéb vágyunk és reményünk, minthogy az ő törvényei szerint éljünk. Az imádság tehát arra vezérel minket, hogy Istenhez emelkedjünk s a földi élet önzéseitől megszabadulva az ő szent akaratának engedelmeskedjünk.

Nem az Istennek van szüksége az imára, hanem nekünk, hogy vele egyek lehessünk. Ha bár hisszük, hogy Isten az imát meghallgatja, nem minden könyörgés számíthat teljesülésre. Ha az ember azt akarja,

hogy az ő önző akarata érvényesüljön az Isten végtelen bölcsességével és akaratával szemben, hiába imádkozik azért. Mi csak az igazságnak eljöveteleért imádkozhatunk.

Erre is Jézus tanított meg minket. A getsemani-kerti éjszakán, mikor ellenségei rátörtek, így imádkozott: Ha lehetséges muljék el én tőlem ez a keserű pohár, mindazonáltal ne az én, hanem a te akaratod szerint legyen (Luk. 22, 42).

Ha azonban elfogadtuk Isten akaratát mint legfőbb törvényt, akkor az imádság valódi áldás, fölemelő erő és hatalom. Erre nézve mondja az apostol: Szüntelen imádkozzatok (I. Thest. 5, 17).

Jakab apostol pedig ezzel egyetértve szintén arra buzdít: Szenved-e valaki ti köztetek? Imádkozzék. Öröme vagyon-e valakinek ti köztetek? Dicséretet énekeljen (Jakab 5, 13).

III. Fejezet.

Jézus viszonya korához.

41. Jézus és a társadalom.

Jézus a társadalmi rendet nem kárhoztatta, nem volt annak ellene. Ő az embert azonban megakarta javítani, hogy a megjavult emberek által az egész világ Isten országához hasonló legyen.

A talentumokról és a szőlő munkásairól való példázatában elismerte a vagyonszerzés jogosultságát. Nem csak a szegényekkel, hanem az előkelőkkel is szóba állott, ha azok is óhajtották Isten ígét, mint ahogy történt Nikodemussal is (János 3, 1—7).

Azoktól azonban, akik hivatásának osztályosai valának, azt követelte, hogy minden vagyonról, világi

állásáról mondjanak le s egyedüli kincsük a mennyország legyen.

Sőt még a családi életet sem tartotta elszakíthatatlannak, ha a hivatás teljesítéséről volt szó: — Aki szereti atyját vagy anyját jobban, mintsem engem, nem méltó én hozzám; és aki szereti fiát vagy leányát inkább, hogysen engem, nem méltó én hozzám (Máté 10, 37, 38.)

42. Jézus ellenségei.

Jézus nem akarta ugyan a társadalmi rendet felforgatni, azonban az ő tanításai nyomán mindennütt új remények támadtak egy újabb és nemesebb emberi élet után s ezért a régi rendet és kiváltságokat féltő farizeusok, papok és sadduceusok között sok ellensége támadott, akik életére törtek.

Jézus bátran járt mindenfelé, ámbár ismerte ellenségeinek gonosz szándékát. Az ősi törvényhez ragaszkodó zsidók nem tudtak fölemelkedni arra a szellemi magaslatra, ahova Jézus fölemelkedett s így ők Jézus munkásságában veszedelmet láttak. Különösen Judában volt Jézusnak sok ellensége, hol az ősi hagyományokat nagyobb mértékben fönntartották.

Husvét ünnep alkalmával Jézus mindig fel szokott menni Jeruzsálembe, hogy nemzete fiaival együtt ünnepeljen a szabadság ünnepén s hogy hirdesse az evangéliumot a sokaságnak. Egy ilyen alkalommal három évi pályafutás után törtek reá ellenségei és Judás árulásával elfogták, hogy keresztre feszítsék.

43. Jézus utolsó napjai és halála.

Mikor utoljára ment fel Jézus Jeruzsálembe, a nép a bevonuláskor hozsánnával fogadta, virágokat szórt elébe, ezután pedig tanítványaival együtt megette a husvéti bárányt, melyet a zsidók egy egyiptomi

fogságból való szabadulás emlékére meg szoktak enni. Azután pedig az áruló Judás segítségével elfogták s Pilátusnak, a római helytartónak ítélete következtében keresztre feszítették.

Az evangéliumi leírások szerint Jézus számolt azzal a lehetőséggel, hogy ellenségei életét veszik. Neki azonban oly nagy volt a hite, hogy az a szomorú, fájdalmas vég egyáltalán nem csüggesztette el, hanem mindig híven teljesítette a mennyei atya akaratát, sőt még a keresztkinjai között is imádkozott ellenségeiért s a gunyolódók számára is szeretettel felelt, azt mondván: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek“.

Miután a keresztfájdalmait végig szenvedte, lelkét a mennyei atya kegyelmébe ajánlván, meghalt.

44. Jézus föltámadása és mennybemenetele.

Az evangéliumok leírása szerint Jézus a kereszten meghalt, aztán eltemették, harmadik napon pedig föltámadott. Azután többször megjelent tanítványainak, 40 nap múlva sokak szemeláttára felment a mennybe, honnan 10 nap múlva ígérete szerint elküldötte a vigasztaló és bátorító szent lelket.

A keresztény vallás igazságai között ez a csodálatos történet nagyon vitatott pont lett az utóbbi időkben. A keresztények egy része ma is ragaszkodik a történet szóról-szóra való igazságához, azt mondván, hogy a Jézus föltámadásának igazságától függ a kereszténység győzelme. Ha Jézus föl nem támadott testileg is, akkor hiába való minden hitünk, minden prédikálásunk, a kereszténység megbukott. Vitatják ennek alapján a föltámadás és mennybemenetel szó szerinti igazságát.

A szabadelvű kereszténység s ezek között az unitárius vallás álláspontja a következő. Az evangéliumi tudósítások nem egyformán mondják el a feltámadás

és mennybemenetel tényét. A Jézus történetét csak későbbben jegyezték föl és pedig nem a szemtanúk. A másoktól nyert tudósításban könnyen tévedhettek. Az írók nem tudták elképzelni, hogy a jó és igaz ember a kereszten meghaljon és teste a koporsóban elpusztuljon. Így keletkezett az ő föltámadásában vetett hit.

Jézus föltámadásának s az ezzel kapcsolatos csodálatos eseményeknek való értelme az, hogy *az igazság és szeretet sohasem hal meg. A Jézus föltámadása és mennybemenetele ennek a hitnek jelképes (szimbolikus) kifejezése.*

45. Jézus életének és tanításainak fontossága.

Jézus élete a legszebb, legfönségesebb emberi pályafutás. Tanításai és tettei teljesen egybehangzának s nincsen egy mozzanat sem életében, amely homályt vethetne rája. Úgy élt, hogy mindennapi eledele a mennyei Atya akaratának teljesítése volt. Ő az isteni akaratnak nemes példája, akiben soha álnokság nem találtatott. Az isteni törvényt soha át nem hágta s a megpróbáltatások között is hű volt önmagához és az isteni akarathoz. Minden lépését szeretet vezérelte s ezzel megtanította az emberiséget arra, hogyan élhessen példás és becsületes életet. Jézus pályafutása valóban az, amit magáról mondott: Példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjetek“.